

General | | Actualitzat el 11/05/2021 a les 07:34

La meva filla té anorèxia i aquesta és l'angoixa que sento

Un trastorn alimentari no és una nena o un nen que no menja perquè no es vol engreixar. És molt més. Ens ho explica la Núria, mare d'una adolescent amb anorèxia nerviosa

[inici]centrareport[La meva filla gran va desenvolupar un trastorn alimentari l'any passat. Anorèxia nerviosa de tipus restrictiu. I ara ens trobem, tota la família, lluitant en una batalla per a la qual no estàvem gens preparats. Que ens tornin els diners perquè això, a nosaltres, no ens havia de passar.

En la meva joventut de discoteques i Nirvana, l'anorèxia era una malaltia estranya que jo no hauria de viure mai. Era simplement impossible. En la meua edat adulta vaig tenir fills i vaig continuar tenint-ho molt clar: impossible que ens passi a nosaltres. Els meus fills menjaven bé, tenien una bona relació amb el seu cos i el que és més important: van créixer gairebé sense pantalles. Tot el que podia causar el trastorn s'havia evitat.

Ara sé que per molt que m'hi hagués esforçat, potser no ho hauria pogut evitar, perquè de mi depenen només un parell de causes; les altres, no les puc controlar. Ara sé que no és culpa de les supermodels ni d'Instagram, no és culpa d'un entorn familiar desestructurat ni d'una mare que fa règim, no és culpa del *bullying* a l'escola, no és culpa de les supermodels, ni les amigues, ni tan sols no és culpa del capitalisme salvatge. No és culpa del patriarcat que cosifica les dones, no és culpa de les creences errònies sobre el cos, ni del perfeccionisme, ni de l'exigència, ni de l'autoestima baixa. No. No és culpa de res d'això, però, tanmateix, és culpa de tot plegat i per damunt de tot d'una cosa: la predisposició que té una persona a desenvolupar un trastorn mental.

Com que tendim a ser simples a l'hora de buscar motius a tot el que ens envolta i volem estar segurs que tot és evitable, associem el trastorn a coses fàcils de controlar. Com qui et diu que menjant alls pots evitar un càncer, creiem que evitant Instagram les nostres filles estaran salvades. I llavors es posen malaltes i ens sentim molt, molt culpables. D'un trastorn com aquest, que socialment es creu eludible, els pares n'hem de ser, per força, responsables.

[noticiadiari]96/450[/noticiadiari]

Un trastorn alimentari no és una nena (o un nen) que no menja perquè no es vol engreixar. És un ésser emocionalment ferit que pateix molt perquè odia el seu cos, el cos que tu has creat. És un crit cap endins. Com més buida està, més ressona, més fort és el crit que fa.

Un trastorn alimentari és també una mare que passa nits en blanc somicant perquè la seva filla no ha sopat, són els mals humors constants d'una adolescent desnodrida, és l'esgotament de voler, malgrat tot, mantenir la família funcional, són àpats impossibles, és el fàstic que li acaba fent el menjar, a ella que tant li agradava.

És trucar al CAP cinquanta-set vegades en una tarda, és anar a urgències tres cops en una setmana, és cridar a una recepcionista que li diu que la psicòloga no podrà veure la nena de trenta quilos fins al cap de tres setmanes. És amenaçar algun metge de denunciar-lo, són viatges amb cotxe d'un psicòleg a un altre, com una sonada. Són reunions amb infermeres i classes per saber com preparar una escarxofa al forn. Són psiquiatres amb cara de pòquer. Són les gràfiques de formatgets on apunta cada mínima ingesta diària, és la pena per la filla que ara no reconeix, que se sent traïda perquè ha anotat al paper que ahir no es va menjar una salsitxa.

Són els llibres que no he escrit, les reunions socials on intento no anar i els amics amb qui ja no parlo, perquè estic tipa de ser la "mare de la nena malalta", perquè tinc un nom i una vida. És la feina, la mateixa sempre, que estimo i que ara representa un pes difícil de suportar. Són les ganes d'agenollar-me al mig del carrer i de suplicar que algú m'ajudi, sisplau, sisplau, sisplau, traieu-me aquest pes del damunt que m'estic ofegant.

Avances pel carrer com una persona normal. Et sembla que t'arrossegues, que els peus no s'alcen. Cada dia, quan arribes a l'hospital, veus les altres mares, totes amb el mateix posat. Ens fem un somriure tímid per saludar-nos i tot seguit, inconscientment, abaixem la mirada i ens arrosseguem sigil·losament fins a la porta d'on sortiran les nostres filles, emplenades contra la seva voluntat.

Condueixes per l'autopista, amb un dolor a dins com un cop de puny a l'estèrnum mentre el monstre que t'acompanya et repeteix somrient que has fallat, que alguna cosa has d'haver fet malament. Repasses cada paraula que li vas dir des del dia que va néixer, cada comentari, cada decisió que has pres els últims tretze anys. De vegades no pots més i et rebel·les i li dius que calli, i li crides que no, que no és culpa, culpa, culpa teva, que simplement t'ha tocat. Però no pots evitar-ho. La culpa et fa fluorescent dins la foscor, notes que tothom t'assenyala quan passes.

Durant molt de temps jo també vaig pensar el que ara pensen els altres: **"A mi no em passarà".**

El testimoni en primera persona de la Núria Busquet
Llegir més «Històries de vides» aquí

```
.amp_fitxaautor_2 {  
  background: #ffffff;  
  color: #b44f52;  
  border: 1px solid #b44f52;  
  border-radius: 10px;  
  margin-top: 2rem;  
  padding: 15px;  
}
```


[ficentrareport] [enquestaregistre]